

[Eva Gredal.]

om dette, da vi behandlede bistandsloven; vi hørte ikke et ord om det.

Københavns kommune vil i det tilfælde, jeg her har omtalt, skulle betale stærkt forøgede midler til støtte for finansiering af egetindskuddene i de selvejende institutioner, og det vil også medføre og nødvendiggøre forøgede muligheder for lånoptagelse eller væsentlig større skatteudskrivning, hvis man vil bevare muligheden for at bygge det antal institutioner, som kommunerne har pligt til at tilvejebringe ifølge bistandsloven. Dette gælder også byggeri af beskyttede boliger, hvor lovforslaget yderligere forudsætter, at kommunernes støtte til betaling af beboerindskud øges væsentligt.

Vi har såvel i socialudvalget som i boligudvalget fået en henvendelse fra omsorgsorganisationernes samråd, inden lovforslaget blev fremsat. Denne henvendelse ses ikke at have gjort noget særligt indtryk på ministerens lovforslag, men jeg går ud fra som givet, at vi vil drøfte den seriøst i boligudvalget.

Når det drejer sig om daginstitutioner, udgør den del, der ikke dækkes ved lån og tilskud efter de gældende regler, pr. plads for de selvejende institutioner 960 kr., for de kommunale institutioner 2.080 kr. Ifølge forslaget til lov om boligbyggeri ydes der lån op til 75 pct. af udgifterne, og det må formodes, at statens kontante tilskud med 35 pct. af de sidste 10 pct. nu falder væk. Under forudsætning af, at de selvejende institutioner som hidtil skal betale 30 pct. af den del, der ikke kan belånes, vil beløbet stige for de selvejende fra 960 kr. til 2.400 kr. og for de kommunale institutioner fra 2.080 kr. til 7.100 kr. Vi må i udvalgsarbejdet i høj grad hellige os denne problematik og de skævheder, der er ved at opstå i forbindelse med den nye lovgivning på institutionsområdet.

I øvrigt må jeg sige, at hele dette område ligger uden for boligforligets rammer. Vi kan ikke i bistandsloven have store idealer om, hvad vi skal bygge på hele institutions-

området, og så bagefter ødelægge de gode intentioner i en boliglovgivning. Disse forslag indebærer stor risiko for kontinuiteten i institutionsbyggeriet, så vi måske om nogle år kommer til at stå med endnu større mangel på bl. a. pladser på plejehjem og ikke mindst på beskyttede boliger end den, vi har i dag.

Boligministeren (Johan Philipsen):

Må jeg først takke alle for de faldne udtalelser og takke for den støtte til forslagernes hurtige gennemførelse, der er udtalt fra mange sider, og så gøre forsøg på at besvare nogle af spørgsmålene.

Hr. Bendix har her stillet forslag om en konference, et forslag, som er støttet fra forskellig side. Nu er disse lovforslag afleveret fra boligministeriets og boligministerens side, og forslagene kommer i udvalgets hånd, så jeg vil i hvert fald for min del foretrække, at det nu er boligudvalget, der bestemmer det videre forløb af behandlingen af disse forslag under den form, som vi har, nemlig at man tilkalder ministeren og sender ham bort, når det passer udvalget. For ellers ville jeg jo let komme i den situation, at jeg optræder i to forskellige skikkelser, og boligministerens kan såmænd være besværlig nok i forvejen. Derfor må jeg henvisne både hr. Bendix og hr. Svend Jakobsen til at henvende sig til boligudvalgets formand og aftale det videre forløb.

Må jeg så sige om de udtalelser, der faldt fra hr. Svend Jakobsens side om det københavnske område, at vi ved de forhandlinger, vi har ført også med hovedstadsrådets formand og de andre, i realiteten efter min mening har fået nogle aftaler, der skulle løse de problemer. Det er rigtigt, at der ikke er en fuldstændig udligning, der er en halv udligning, men tilbage bliver alligevel den kendsgerning, at de fleste kommuner i forvejen ejer de jordarealer, som indgår, og at de i hvert fald udgør mindst det halve af de 5 pct., der er tale om. Så har den danske befolkning og derunder også kommunerne jo vidst, at der var truffet en boligaftale